

ninger, og det er jo en retorik, vi er vant til. Forud for skattereformen fra 1993 fik vi at vide, at der ville blive tale om skattelettelser. Da de konkrete lovforslag kom til vedtagelse, hævdede regeringen, at der bare ikke var nogen, der ville blive udsat for stigninger, men da vi så oplevede særlig kommunerne tage godt for sig af retterne, fik vi altså skattestigninger som resultat.

De aftaler, man denne gang har indgået med kommunerne og amterne om ikke at lade indkomstskatterne stige, er lige så usikre som tidligere. Det vil sige, at nogle kommuner vil lade skatterne vokse, andre steder vil man måske holde dem lidt i ro, men konklusionen bliver, at den skatteomlægning på personskatteområdet, som vi her oplever, betyder, at de fleste kommer til at betale mere i skatter og afgifter end tidligere.

Derfor er det fuldstændig korrekt, når Rockwool Fondens direktør klart og utvetydigt udtaler, at pinsepakken kommer til at give anledning til mere sort arbejde. Folk vil finde nye metoder til at slippe billigere i skat, ikke fordi danskerne er kriminelle af sind, men fordi det er den eneste måde, de kan overleve på.

Ydermere gør der sig så det gældende, at de få borgere, der vil opleve en lille skattelempelse – det er primært folk med lavere indkomster, og den del af det skal regeringen da bestemt have ros for – vil opleve, at den skattelempelse bliver spist op af stigende afgifter på benzin, biler, vand, varme og på alt muligt andet. Det skal vi komme tilbage til under de konkrete forslag, men konklusionen vil blive, at folk får stigende skatter ud af det her.

Umiddelbart efter at pinsepakken var blevet fremlagt, var finansministeren i en direkte tv-udsendelse på DR 1 og blev konfronteret med en række regneeksempler. Finansministeren var på det tidspunkt dybt forurettet over de forskellige regneeksempler og erklærede, at den pinsepakke, der forelå, var gennemtænkt, at alt var gennemregnet, og at påstande om det modsatte var ondsindede ting fra særlig oppositionen.

I betragtning af, at vi i dag skal behandle ikke 200 ændringsforslag, men 199 ændringsforslag, hvoraf hovedparten jo ikke har et stort politisk-ideologisk indhold, men skyldes fejl og mangler, gøres finansministerens ord fra tv jo til skamme. Det viser sig endnu en gang, at de regneeksempler, der blev optrykt i dagspressen og blevet fremlagt af relevante organisationer

osv., var korrekte, og at det var regeringens påstande, der ikke holdt vand.

Et andet argument for, at man var nødsaget til at gennemføre pinsepakken, var problemerne omkring vores betalingsbalance. Økonomiministeren gik kort tid efter regeringsskiftet i 1993 ud med det absurde argument, at vi nu skulle bruge lidt af betalingsbalancen til at hæve beskæftigelsen, og man kan da være helt sikker på, at det løfte er blevet opfyldt. Man har spist over 30 mia. kr. op.

Hvis det så bare var slutningen på udviklingen, kunne man sige, at så kunne vi igen begynde at have et stigende betalingsbalanceoverskud, men alle afrapporteringer fra relevante eksporterhverv fortæller om tab af konkurrenceevne. Virksomhederne tigger og beder hver eneste dag, om ikke godt den kolossale byrde, det er at have lønmodtagere, kan blive gjort lettere, sådan at man får lavere skat på sine medarbejdere.

Det løfte bliver ikke indfriet. Tværtimod frygter vi, at bruttoskatten, som nu kaldes ATP-bidrag for en dels vedkommende, allerede til efteråret vil blive forhøjet yderligere for at indfri de krav, der er om yderligere finansiering af arbejdsmarkedsfondene.

Der har været diskuteret meget i dag om omfordelingen i disse forslag. Dertil er jeg nødt til at sige, at uanset politisk farve må man erkende, at man ikke gør den fattige rig ved at gøre den rige fattig. Vi skal i Danmark glæde os over, at der er nogle, der tjener mange penge. Vi skal glæde os over, at der faktisk er virksomheder, som har overskud og ikke underskud. Antallet af virksomheder og regioner her i landet, der tigger og beder om offentlige tilskud, er stort, så når der endelig er nogle steder, hvor det går godt, skal vi glæde os over det og ikke gøre det til genstand for yderligere beskatning.

Det sidste, jeg vil sige, er, at skatteministeren tidligere i denne samling har brugt argumentationen, at på grund af problemerne med computerens måske manglende evne til at klare år 2000, var man nødt til at udskyde nogle ting. Med denne enorme stabel lovforslag, som ministeren har liggende foran sig, kan vi kun frygte, at år-2000-problemet vil give store vanskeligheder for skatteydere såvel som for skatteembedsmændene.

For den del, der drejer sig om boligbeskatningen, overlader jeg ordet til Fremskridtspartiets ordfører på det område, fru Kirsten Jacobsen.